

zapłaty pierwszej składki ubezpieczeniowej, nawet w sytuacji, gdy ubezpieczający nie został pouczony o prawie do odstąpienia lub sprzeciwu?

- (¹) Druga dyrektywa Rady 90/619/EWG z dnia 8 listopada 1990 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie i ustanowienia przepisów ułatwiających skuteczne korzystanie ze swobody świadczenia usług oraz zmieniająca dyrektywę 79/267/EWG (Dz.U. L 330, s. 50).
- (²) Dyrektywa Rady 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie oraz zmieniająca dyrektywy 79/267/EWG i 90/619/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń na życie) (Dz.U. L 360, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 28 lutego 2012 r. w sprawie T-127/09 Abdulbasit Abdulrahim przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 18 maja 2012 r. przez Abdulbasita Abdulrahima

(Sprawa C-239/12 P)

(2012/C 200/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Abdulbasit Abdulrahim (przedstawiciele: H.A.S. Miller, solicitor, E. Grieves, barrister)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

W razie uwzględnienia obu zarzutów wnoszący odwołanie wnosi o:

- uchylenie postanowienia Sądu z dnia 28 lutego 2012 r.;
- uznanie, że skarga o stwierdzenie nieważności nie jest bezprzedmiotowa;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania odwoławczego oraz kosztami postępowania przed Sądem, w tym kosztami związanymi z przedstawieniem uwag w odpowiedzi na wezwanie sądowe.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie opiera je na następujących dwóch zarzutach:

- Sąd dopuścił się błędu poprzez:
 - niewysłuchanie rzecznika generalnego, lub
 - niewezwanie wnoszącego odwołanie do przedstawienia uwag w przedmiocie tego, czy wniosek o stwierdzenie nieważności jest bezprzedmiotowy, lub
 - nieotwarcie procedury ustnej w przedmiocie tego, czy wniosek o stwierdzenie nieważności jest bezprzedmiotowy.
- Sąd błędnie ustalił, że skarga o stwierdzenie nieważności nie mogła przynieść istotnej korzyści wnoszącemu odwołanie.

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-245/12)

(2012/C 200/15)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: P. Hetsch, B. Simon i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2008/56/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającej ramy działań w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dalej dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) (¹), a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 26 ust. 1 teże dyrektywy;
- nałożenie na Rzeczpospolitą Polskę zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązkowi poinformowania o transpozycji dyrektywy 2008/56/WE o dziennej stawce w wysokości 93 492 EUR i naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2008/56/WE upłynął w dniu 15 lipca 2010 r.

(¹) Dz.U. L 164, s. 19